

2014. február 13. - **Szocialisták és egykori kommunisták most a liberalizmusban határozzák meg önmagukat, és persze baloldaliként**

, mert baloldalinak vallja magát az a világrend is – minden ellentét ellenére – ami létrejött a két világháború nyomán. Gyakran hivatkoznak a XIX. századi magyar liberalizmusra, azonosságot, utódságot vállalva még az 1848. március 15-i forradalmárokkal is. Dehát elnevezések, jelszavak megmaradnak, de a lényeg megváltozik, mielőtt a hatalom birtokába jut. Erről szól Madách Az Ember tragédiája is. Így változott a magyar liberalizmus is nemzetiről nemzetellenesre.

Magyar liberalizmusról csak az 1848-as forradalmi vívmányok kapcsán beszélhetünk, amikor törvényes formát öltött, alkotmányos legitimitást kapott a jobbágyfelszabadítás, a közteherviselés, a népképviselői országgyűlés és a felelős minisztérium. Mindez egy esztendeig folyamatos alkotmányos gyakorlatban volt, és az ország védelme megkövetelte a magyar honvéderő létrehozását is. Megbizonyosodott, hogy az ország népe fegyverrel is kész volt a feudális rendszer felszámolásával létrejött polgári társadalomépítést megvédelmezni. A nemesi nemzet helyét elfoglalta a polgári magyar nemzet. A rendi, nyelvi, felekezeti és osztályértelemben heterogén jogállású lakosság egységes középosztályi nemzetté alakulásának folyamata elindult, ami Európa keleti felén alkalmas lett volna – megmaradása esetén – történelmi jelentőségű követésre, más népek számára.

A szabadságharc cári orosz csapatok által történt leverése után a bécsi udvar bosszúhadjáratot indított a magyarok ellen. A megtorlás kegyetlen volt, és hosszú ideig tartott. Olyan törvényt hoztak, amivel bárkit, katonát, civilt egyaránt elítélhettek, ha bármi módon segítették a felkelést, vagy ártottak a császári erőknél. A többszáz kivégzés, elhurcolás, várfogság, büntető sorozás, vagyonelkobzás mellett maradandó, az egész nemesi társadalmat érintő anyagi romlásba taszítással valójában az egész országot kiszolgáltatottá tette az osztrák bosszú.

Közben megérkezett a monarchia területére is, nyugatról keletre vonulóban, a kapitalizmus. Elsősorban Németország lendült meg látványosan. A vasút csodát művelt. Míg a tengerparti államok terjedelmes hajókon szállították a beléjük ömlesztett árut földrésztől földrészre, az agyagot-sarat dagasztó lóvontatású áruszállítással bajlódó kontinens évszázaddal lemaradt a nyugatiak fejlődésétől. Ott kifejlesztették a gőzgépet is, de amit a kontinens nagyon hamar alkalmazott. Petőfi meglátta benne a jövőt:

Száz vasutat, ezeret!
Csináljatok, csináljatok!
Hadd fussák be a világot,
Mint a testet az erek.

Ezek a föld erei,
Bennök árad a műveltség,
Ezek által ömlenek szét
Az életnek nedvei.

Miért nem csináltatok
Eddig is már?... vas hiányzott?
Törjete szét minden láncot,

Majd lesz elég vasatok.

Meglátta, és bár azt is meglátta volna, amire akkor csak egy Széchenyi-méretű elme volt képes, hogy – Sándor, meg ti többiek ott a Pilvaxban, ne heveskedjete, két-három évtizedet kell várni, és eljön egy olyan kor, amikor más eszközökkel, nagyobb eséllyel, kisebb kockázattal lehet lesz majd az országot felvirágoztatni.

A liberalizmus, amiből a reformkor is, meg március idusa forradalma is kapta az anyatejet, ami alapvetően az abszolutizmus ellenpárja (később sírba taszítója) azt ígérte, a hit erejével hirdette is, hogy senkinek és semminek ne legyen hatalma a polgári társadalom felett és azt alkotó egyének felett.

Mit mond a Wikipédia?:

„Az először Adam Smith által megfogalmazott gazdasági liberalizmus támogatja a szabadpiacot és a szabadkereskedelmet, klasszikusai hittek abban, hogy egy láthatatlan kéz spontán rendet alkot az eredendően szétartó egyéni szándékok és tettek szövevényéből, s a sok egyéni érdek végeredményben a közjó növekedéséhez vezet, feltéve, hogy a minimális információ és igazságszolgáltatás rendelkezésre áll mindenki számára, azaz senki sem lophat, vagy alkalmazhat kényszert másokkal szemben. A gazdasági liberalizmus a magántulajdonon és az egyének által kötött szerződéseken alapul.”

Ki ne lelkesedett volna a kapitalista-liberális gazdasági kibontakozásért, ami nyomult előre és teremtett mozgást, adott lendületet eladdig soha nem látott fejlődésnek.

Mindez abban az időben történt, amikor a liberális kísérletéért még agyagba döngöltek mindenkit a Monarchiában, aki rebellis magyar. És jött a változás. Valamilyen megfordult széljárással a Rotschild Bankház vezényletével nyomuló kapitalizmus a bécsi Burg szétárt ablakaiból árasztotta a liberalizmust, ami szédületes gyorsasággal gyarmatosította a vezető rétegtől megfosztott Magyarországot. És jövevények hada indult a nagy lehetőségek országába.

Az ország igazgatását ellátó beamterek erre a feladatra betelepített csehek voltak. Mit tehetett az ország? Kiegyezett az egyetlen létező irányzattal, azzal a liberalizmussal, amit mások készítettek számára. És az egyébként is vegyes népi összetételű Magyar Királyság nemzetiségi kaleidoszkópja még tarkább lett a kapitalizmus térhódításával. A kapitalista vállalkozások számára rendkívül értékes magyar táj, föld, ásványkincs, és mint felvevő piac is, oda szivattyúzott rövid idő alatt nagylétszámú idegent, akik tőkével és tudással, szívóssággal és rafinériával, uzsorahittel és pálinkával hazát foglaltak és berendezkedtek az ipari, kereskedelmi és információipar modern szerkezetének megvalósítására és üzemeltetésére. A művelet olyan gyors volt, hogy ebbe a fejlődésbe a levert magyar nemesi, polgári, értelmiségi réteg nem tudott kellő mértékkel bekapcsolódni. Ennek következtében az ország érdekei nem is épülhettek bele a magyarországi kapitalizmusba.

A liberalizmusáért megbüntetett magyar nép elé zárt falak emelkedtek abban a liberalizmusban, amiben immár a profitelmélet uralkodott. Ebbe bekapcsolódni csak pénzzel és falkatagsággal lehetett. A liberális magyar állam nem ismert olyan feladatot, az akkor uralkodó szemléletté váló nacionalizmus idején, amivel védeni lehetett a magyar érdekeket. Majd megindultak – megoldásként – a Cunard Line hajói, hogy elvigyék az ország feleslegessé váló emberanyagát. Bajcsy-Zsilinszky Endre tekintett vissza erre a korra 1920-ban így:

„...ilyen betegen fejlett kapitalizmussal szemben a magyar liberális politikának egy szava alig volt, hanem továbbra is beburkolta magát a liberalizmus ásatag jelszávába, s irtózáttal fordult el az állami beavatkozásnak még a gondolatától is, mely a gazdasági életbe lett volna hivatva

beleszólni. A »szabad verseny« – sóhajtották áhitattal legkiválóbb, igazán európai stílusú államférfiaink is. Éppen ez a szerencsétlen liberalizmus volt az egyik kritikus pont, amelyen a régi magyar politikának meg kellett botolnia. Az egész művelt világ rég túl van rajta. Németország állampolitikája és tudománya már egy jó félszázada szakított a gazdasági liberalizmus szerencsétlen vesszőparipájával, és minden irányban a kérlelhetetlen állami beavatkozás elvi álláspontját vallja és gyakorlatát követi.” (Itt zárójelek közt megjegyezzük, hogy ma, másfél évszázad után ezt a liberalista politikát erőlteti rá egész Európára az Egyesült Államok erőszakos hatalma.)

Az újmagyarok, új földesurak szépen elsajátították a magyar nyelvet, és ezen a nyelven pallérozottan sugározták azt a magyar kultúrát, tudományt – minden általuk létrehozott médiumon –, amelynek műveléséhez nem hívták meg ilyen alkotások korábbi művelőit. A liberalizmus igyekszik elfoglalni az emberi élet irányításának minden területét, de azoknak minden csatornája a politikai hatalom valamelyik rendszerének előkészítését, beindítását szolgálja. Egy dologban azonosak a liberalista ideológiák: minden út a nemzetköziségbe vezet, legyen az szociáldemokrácia, anarchizmus, szocializmus, kommunizmus.

A liberalizmus melegházában kikeltetett politikai akciószervezeteinek egyike volt a XX. század elején a Galilei Kör, a „szabadgondolkodó” diákok szervezete. Tipikus példája az ártatlannak álcázott, majd terroristává edződő nemzetellenes szervezeteknek, amely a társadalom alapjait rágja, majd aláaknázza, alkalomadtán szétrombolja. Ismerjük meg ezt a szervezetet a Mult-Kor Történelmi Portál tájékoztatójából:

„Minden dogma ellen harcot hirdető szabadgondolkodó diákegyesület volt a Galilei Kör. Az első világháborúig terjedő időszakot, a Galilei Kör 1908 és 1914 közötti korszakát elsődlegesen az antiklerikális tevékenység jellemezte, legyen szó tudományos igényű előadások tartásáról, a papok piócának nevezéséről vagy a tantermekbe kihelyezett keresztek leszaggatásáról. Az antiklerikalizmus szükségszerűen következett a szabadgondolkodó ideológiából. ... »Az egyházat a kultúra ítélszéke bitóhalálra ítélte« – írta Polányi. A katolikus egyháznak »a sötét középkorban« szerzett javait pedig szekularizálni és szétosztani szánták a galileisták. ... Az első világháború kitörésétől kezdve az »antiklerikalizmus« helyett az »antimilitarizmus« került a Galilei Kör tevékenységének előterébe. ... A galileisták háborúellenessége marxista eszmei alapokon nyugodott, írások és előadások sorában fejtették ki, hogy a háborún csak a tőkés, a hadseregnek szállító földbirtokosok és a ranglétrán magasán álló katonatisztek nyerhetnek. ... 1916-ban orosz tanfolyam indult a Galilei Körben: »Beszéljünk mi is oroszul, cselekedjünk mi is oroszul!« – ez lett a nem hivatalos jelmondat a »Tanulni és tanítani« helyett. 1917-től a Galilei Kör rendszeres résztvevője lett a szakszervezetek háborúellenes tüntetéseinek. ... A Galilei Kör 1919. március 21-től szervezetileg megszűnt, mondhatjuk, hogy feloldódott a kommünben: a marxizáló történetírás ezt azzal magyarázta, hogy mindez azért következett be, mert a Tanács-köztársaság politikája mentén megvalósította a Galilei Kör akkor már egy évtizede propagált programját. A kommün vezetése által szándékolt radikális elitcsere egyszerűen igényelte a galileisták szerepvállalását, akik otthagyván klubhelyiségüket hamar népbiztosságokon és újságok vezető pozícióiban találták magukat. Hogy aztán legtöbbjük 1919. augusztusa után emigráljon. ... 1945 után pedig a munkásmozgalom-történetbe igyekeztek a Galilei Kört maradéktalanul integrálni.”

A kommunizmust és a kommunisták által létrehozott szocializmust mindkét alkalommal (1919, 1945) háborús összeomlás zúdította Magyarországra. Az első bolsevik felvonás hazaárulói kiszolgáltatták az országot az ellenségnek, közvetlen okozói voltak a trianoni tragédiának. A második átokidő hosszabb volt, ennek arányában nagyobb kárt tett, mint a korábbi. Lelkiekben

is. Ezért nem lehetett leváltani a szívósan túlélő rendszert, húsz évig kellett elviselni annak utóéletét, amit a négyéves nemzeti kormányzásnak sem sikerült veszélytelenné tenni. Tovább él a baloldali pártokban és minden egyéb intézményben, amelyek elszánt hajszát folytatnak a nemzeti kormány ellen, és minden ellen ami visszautal a nemzeti és keresztényi magyar múltra.

A hajszának kettős alapja van. Egyik a zsigeri nemzetellenesség, amit a liberalizmus által létrehozott és terjesztett ideológiák táplálnak. A másik az anyagi érdek. Ebben a szabadfogású piaci gyürkőzésben mindenki érvényesül, aki a tőkés nyomulást szolgálja. Egyetemeket hoznak létre (Soros), külföldi tanulmányéveket ajánlanak a legkiválóbbaknak, akik azután jó állásban dolgoznak (talán nem is érzékelik, hogy hazájuk érdekei ellenében) idegen szolgálatban. Hosszas politikai felépítéssel jött létre az SZDSZ azokból a személyekből, akiket az US–USSR bipoláris rendszer a várható változásokra előkészített. Sikeresen be is épültek a pártidiktátúra helyébe léptetett többpárti parlamenti keretbe, ahol nemcsak hogy külön pártként szerepeltek, de beépültek mind a szocialista utódpártba, sőt polgári pártokba is, amelyeket belülről bomlasztottak szét. Mind ideológiai, mind anyagi érdek alapon.

Kormány szinten ment a hazaárulás. Ebben a pakliban az MSZP – ahelyett hogy megjött volna az esze létrehozni valamilyen ténylegesen szociális, elesetteket segítő pártot – szolgáltatta a liberalista kormányzáshoz a parlamenti szavazaterőt. Tamás Gáspár Miklós, a mai megkeveredett világ legjelesebb keverője jól állapította meg, hogy: „A Magyar Szocialista Párt mint szellemi-világnézeti tényező egyszerűen nem létezik; a baloldali értelmiséghez nincs köze, hiszen – a körülmények, és nem az SZDSZ nyomására – kénytelen-kelletlen jobboldali liberális gazdaságpolitikát folytat, azaz neokonzervatívát: igen helyesen és hála Istennek.”

Nem árulta el, hogy mik voltak a körülmények, kik gyakoroltak nyomást az MSZP-re, hogy hazaellenes gazdaságpolitikát (azt a hírhedett neokonzervatívát) „folytasson” (az ő istene segedelmével.) A lényeg az, hogy itt is elhangzik az MSZP-t lekezelő vélemény.

Most tehát a megliberálosodott MSZP-vel van nagy baja azoknak, akik eddig meglovagolták. A nagy ellenzéki összefogásnak volt egy liberalista forgatókönyve, ami szerint Bajnai Gordon legyen a miniszterelnök-jelölt, az MSZP (mint korábban) a szavazattömböt szállítsa, egyébként pofa be. Bajnai mögött nagy erők vannak, nagy emberként fogadták Amerikában is (ahol Orbánt nem...), ő a jövő embere. Szép elrendezéssel lett volna egy baloldali ellenzéki blokk Bajnaival az élen. Ment is minden simán, csak egy lehúzott szobron elbotlott őkelme. Odalett a primátusi helyezés. A baloldal erre elővette az addig kihagyott, rossz hírű Gyurcsányt, aki most elemében van, de akinek érdekében háttérbe kellene nyomni Mesterházyt.

Október 24-én a Műegyetem rakparton összegyűlt tömeg hangulata a tüntetés elején még kormányellenes, a végére MSZP- és Mesterházy-ellenes volt. Mesterházyt lehurrogták, valaki nyilvánosan megszégyenítette, megzsarolta, miközben az összefogásról papolt – keneteljes hangnemben. Mesterházy Attilát az ellenzék (a Demokratikus Koalícióval közös) nagygyűlésén csúnyán és méltatlanul megszégyenítették. Ehhez képest állta a sarat és végigmondta beszédét. Ellenséges és kifejezetten elutasító légkörben is.

Az eredményt olvassuk három hónapra rá:

– Ahogy összeállt a baloldali ellenzék január 14-én bejelentett közös listája, Gyurcsány Ferenc volt miniszterelnök, a Demokratikus Koalíció elnöke rögtön úgy kezdett el viselkedni, mintha ő lenne az első személy az összefogásban. Jól látható, hogy a közös listát ő fogja dominálni a következő időszakban, mind kommunikáció értelemben, mind szervezetileg – mondta a Vasárnapi újságban Lánczi Tamás, a Századvég Alapítvány vezető elemzője.

– Gyurcsány Ferenc aktívabb a kampányban, mint a baloldali összefogás listavezetője,

Mesterházy Attila. A Demokratikus Koalíció elnöke február második hetében szinte mindennap tartott nyilvános rendezvényt, és újságoknak, tévéknek adott interjút. Gyurcsány és pártja január közepén lett a baloldali összeborulás tagja. Elemzők már akkor azt mondták, hogy csak látszólagos a kiegyezés. Valójában Gyurcsány tovább harcol majd, és megpróbálja átvenni a hatalmat a baloldalon. „Akár kormányra kerül a baloldal, akár maradnak ellenzékben, azt gondolom, Gyurcsány Ferenc meg fogja kísérelni megszerezni a baloldalon a vezető hatalmat, le fogja nyomni, megpróbálja lenyomni majd Mesterházyt” – mondta Lánczi Tamás, a Századvég vezető elemzője. Az MSZP frakcióvezető-helyettese szerint nem tűnt el Mesterházy a nyilvánosság elől. Józsa István korábban azt mondta: „Mesterházy Attila elnök úr kampányol, járja a vidéket, semmiféle ilyen jelenség, amire következtetni akarnak, nincs.”

Mesterházy valójában messze-vidéken jár e beszámoló írásakor – Washingtonban, útja részleteiről még nem kaptunk hírt. Vajon milyen fogadtatásban részesül – mint ellenzéki miniszterelnök-jelölt – a világhatalom országában, ahol nem szeretik a jelenlegi magyar kormányt, de ahol dédelgetéssel fejezték ki várakozásukat Bajnai Gordon politikai jövőjéről. Ma még csak következtetni tudunk egy különös újságban megjelent cikk alapján, amelyből kitűnik, hogy az MSZP elvesztette a támogatást a legszélsőbb baloldalon.

Az Amerikai Népszava, amely egyébként New Yorkból rontja a levegőt, kitűnő forrás tájékozódni a magyarellenés magyar baloldal dolgairól. Politikai vonalon csak az SZDSZ-szel van kibékülve. A cikk témája Mesterházy Attila beszéde, ami elhangzott az MSZP múlt évi októberi kongresszusán. A kiragadott részek bőven elegendőek annak érzékeléséhez, hogy ennek a pártnak már nem adnak lapot a nagyon internacionalista balszáron:

„Ez a szöveg minősíthetetlenül alacsony színvonalú. ... Húsz év után és tizenkét év kormányzás után jut el egy párt a totális amatőrizmus szintjére? Egy politikust fel kell építeni. Aki Mesterházyt odaengedi kötött szöveg nélkül beszélni, annak fogalma nincs erről a szakmáról, máskülönben pedig egy felelőtlen barom. ... Ez a kongresszusi beszéd (helyesebben: hablatyoló süketelés) egy tragédia volt. Ez nem ismétlődhet meg még egyszer. Mesterházyt a pártkongresszuson elhangzott beszéde után, ha az MSZP még egy élő párt lenne, és nem néhány bűnöző foglya, egyszerűen ki kellett volna fűtyülni. Meneszteni kellett volna. Egy komoly pártban azonnal lecserélik. Komolyan fel kellett volna vetni az alkalmatlanság és a felelőtlenség kérdését. Ezen a kongresszuson ez az elnök lejáratta a pártját. Az más kérdés, hogy ezt a pártot már nem lehet lejáratni, mert ennek a pártnak nincs önérzete, nincs tartása, nincs érzéke a legelemibb szabályokhoz sem. Ez a párt ebben a formájában megérett a megszűnésre. És ezzel kellene szembenézniük azoknak, akikben van egy kevés felelősségérzet, mert nem lehetséges, hogy egy diktatúra elfogadható ellenzék nélkül maradjon. ... Ijesztő, hogy az MSZP mennyire nem szociáldemokrata párt. Szociál, de nem demokratikus. A demokrácia liberális, a liberalizmus autentikus gazdasági formája a kapitalizmus. A kapitalizmus ellenkezője ennek a szociális hazug demagógiának. A demokrácia ellenkezője annak, amit az MSZP képvisel. Ez a párt nem demokrata párt. Ez a párt nem alternatíva. Az egyik szocializmust hirdet, a másik nemzeti szocializmust.”

Nyilvánvaló a szándék, hogy a baloldali zsinórpadláson legkevesbé szeretnék látni Mesterházy Attilát a magas pódiumon a három jelölt közül. **Csapó Endre**